

nº 115
any IX

Feb 11

Barcelona 1 de febrer
del 1953

Començaris per JOAN COMORERA,
secretari general del P.S.U. de Catalunya.
LA CRISI DEL REGIM FRANQUISTA. - Com tots
els anys, el 26 de gener proppassat, les for-
ces d'opressió i de repressió instal·lades a
Catalunya celebraren la "liberació" de Bar-
celona. I, en primera línia, La Vanguardia bo-
tiflera-L.V.B.

En vigílies del 26 de gener, els botiflo-
rs de L.V.B. no estaven tranquils. Barcelona
els semblava "gelada".

L.V.B. va llençar un suprem esgarip. I
adreçat als "tibios", els presentà el següent dilema: "Què era Barcelona el 26 de ene-
ro de 1939?... Una ciutat convertida en muladar, famèlica y harapienta, una indústria en
ruïnes, una vida mercantil en quiebra, ¿Què es hoy? que contesten... Nos remitimos, inclu-
so, al diu amen de los tibios que a falta de emociones más nobles, acaso sientan en ese
día el remordimiento por su tibieza". És un dilema que cal tenir sempre present, "para
que no se duerman en el dulce disfrute de una paz octaviana los olvidadizos, los ingratos
y, hasta los desertores, que de todo hay en la rutina o en la displicencia, con que muchos,
desgraciadamente, contemplan año tras año este aniversario".

Els galinsorques de L.V.B. no s'adonen que la pregunta és respon amb dues pregun-
tes contràries.

"Què era Barcelona el 18 de juliol del 1936?"

Barcelona, el 1939, no era un "muladar", no patia més fam que el 1940, o el 1944, o
el 1948, per exemple - i per no citar-los tots - Ni la indústria estava "ruïnes", si no en
millors condicions tècniques, en molts sectors, que abans. Ni el comerç estava en "quiebra",
si no que vivia en les condicions possibles després de quasi tres anys de guerra. La "mi-
seria" de Catalunya no va ésser l'obra del govern "rojo-separatista", si no de l'estra-
perlada màxima del règim franquista: l'anul·lació de la moneda republicana. La burgesia
catalana en té plena i clara consciència, per què 14 anys després, pràcticament, utilitza
el mateix aparell tècnicoeconòmic que els treballadors dirigiren desde el 19 de juliol
de 1936 i que ella reprengué el 26 de gener del 1939. Car, avui, 14 anys després el proble-
ma central de la burgesia catalana és el de la renovació de l'utilitatjé industrial.

"Qui és el responsable de les sofrències de Barcelona el 26 de gener del 1939?"

No, certament, el govern de la República, íntegrament republicà i que, en tot cas, va
cometre l'error històric de creure en "la paraula de honor" de Franco, Queipo del Llano,
Cabanellas i altres generals "masons i perjurs".

No, certament, el govern de Catalunya, íntegrament republicà, govern d'un país que
gaudia d'una veritable "pau octaviana", d'un règim de progrés, de tolerància, de completa
llibertat.

No, certament, del govern d'Euzcadi, de Coalició democràtica, d'un país la burgesia
del qual no cometé l'error de la catalana: fugir, creient que no sent-hi ella les fàbri-
ques tancades no serien obertes i que la misèria general anul·laria la victòria popular
del 19 de juliol sobre l'exèrcit "pronunciado".

La responsabilitat de les sofrències d'aquells dies i dels anys posteriors i de
les tràgiques incògnites d'avui i de la venda de l'independència estatal espanyola als

U.N.B.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

imperialistes ianquis, és plenament i únicament aquella que varen aixecar-se en armes contra els governs il·legítims dels pobles hispànics, d'aquella que amb els soldats, les armes i els diners de Mussolini i de Hitler, els moros i els malaurats fanàtics navarresos, la legió estrangera i la púrria falangista, assassinaren dos milions d'homes. En primer terme, els generals perjurs i al cap de tots ells, Franco. El mateix Franco que una dies abans del "pronunciamiento" assegurava a Casares Quiroga, President del Govern i ministre de la guerra, "bajo palabra de honor", que no conspirava.

No és, però, aquest, l'aspecte que avui ens interessa. La gelada fredor de Barcelona, el 26 de gener, és una part i una conseqüència de la profunda crisi del règim franquista.

El Tartuf que va escriure l'editorial de L.V.B. no pensava pas en els obrers en els treballadors de Barcelona. Ni en els botiguers, ni els menestrals. Pensava en la burgesia catalana. Pels enxufistes de L.V.B., els obrers, els empleats, els menestrals, els botiguers, els intel·lectuals, són la terregada, el "populacho" - com va dir Franco a Pamplona - que avui "acoma a Cristo" i a l'endemà "lo crucifica", oblidant, és clar, que el tribunal que condemnà a Jesús estava format pels cardenals Segura, pels generals Franco i pels Galinsoga d'aquell temps: un tribunal que, en la línia històrica, és l'antecessor del Consell de Guerra il·legal i clandestí que ordenà l'assassinat del President de Catalunya, Lluís Companys.

Efectivament, el 26 de gener d'enguany va ésser un dia de gel i no de sol. Els llops es retrobaren en els llocs de consuetud. I entre els llops, cap ovella. Penjaren banderes als locals oficials i plaça dels "jerarcas". Cap bandera en les cases particulars. No parlem dels barris populars, on la gent té altres banderes en reserva. Parlem dels barris rics, dels tradicionalment burgesos, on habiten els "tibios" que treuen de pollaguera als botiflers de L.V.B. Ni una bandera! A les recepcions oficials no es veïa ningú més o menys honest, ni Godó, alias Conde, propietari de L.V.B. i de "Destino". Falangistes i botiflers s'abraçaren en família, per bé que mal avinguda, doncs la vaca barcelonina no abasta per a refrescar tantes gorges assedegades.

Un passeig militar - per avingudes desertes que serveixen el record de la desfeta del 19 de juliol -, un sermó de l'arquebisbe-bisbe-castronco Modrego, una cantinellada del seu fraternal oncle el vicaudillo Acedo. I, naturalment, el brindis de l'"alcalde" d'"ordeno y mando", cap dels "mejores" que van a la Model i surten de la Model, que dimiteixen i retornen, que amonacen i amanyaguen davant un poble sornaguer i bocabadat.

Això va ésser el 26 de gener del 1953.

Es una conseqüència de la batalla interior aforriçada que sostenen les forces oficialment unificades en el famós "movimiento". La batalla de Caín - L.V.B. dixit - contra Abol, dels monàrquics contra Falange i, talbè, contra Franco.

Per primera vegada, el cardenal Segura ha prohibit als seminaristes de la seva diòcesi anar als campaments de Falange, car el "Frente de Juventudes" és "una institució essencialment política" i "l'Església no ha de fer política" i una política "que ha causat tantes sofrances".

Per primera vegada, "A.B.C.", de Madrid, ha reclamat una certa llibertat de premsa, doncs no s'ha de negligir "la educació del ciutadano". Article que va l'adhesió de moltíssima gent i, en primer rang, del ministre de l'educació nacional i dels directors generals de l'ensenyança secundària i de l'informació, i una rèplica extremadament violenta d'"Arriba", òrgan de Falange. En la rèplica, llegim: "ningú no pot assegurar que un bon ciutadà sigui incompatible amb les lògies, amb l'afrancament i altres esculls perillosos, que han tingut una tan dolorosa responsabilitat en la nostra història, tant sota la monarquia com sota la República marxista (!)". Doncs, "vivan las "saonas"!"

Per primera vegada, els directors de diaris, cansats d'ésser vulgars bústies, han demanat llibertat, en el curs de solemniat congrés. És clar, una certa llibertat, la "bien entendida". Que un paxà provincial no tanqui a la presó el director d'un diari que portava l'"orden" assegurant que s'havien produït casos de pollonellitis, com succeí a Màlaga. O que un altre penyeri un diari d'Euzkadí que tingué la gosadia de dir que la millor defensa contra una invasió soviètica eren les carreteres infernals i no el "mejor ejército del mundo". O que el vicaudillo de Barcelona recollís la revista "Destino", la qual denunciava la

El dret preeminent de la classe obrera presuposa l'existència de classes, quan, o n la nació, no s'ha resolt el problema f... tal, quan la classe obrera té el dret, però no l'exercici del dret, quan la classe obrera no dirigeix l'Estat, si no que el suporta.

Per tant, el dret preeminent de la classe obrera exclou el principi de la unitat de destí dels nacionals, principi especulatiu de la burgesia. No existeix la unitat de destí en una nació i l'estat de la qual està en mans de la burgesia, ni en la dominant ni en la dominada. La unitat de destí no més pot existir en una nació sense classes, val a dir, en una nació en la qual la classe obrera exerceix, efectivament, el seu dret preeminent.

En les nacions no alliberades del jou capitalista existeixen dues classes antagòniques: la burgesia i la classe obrera. I, per consegüent, l'estat nacional no més pot ésser dirigit per la burgesia o per la classe obrera. No hi caben tercera dirigents.

La burgesia és canaloònica. Pren el color i la forma ambiental, els quals convenen. És liberal a Anglaterra, republicana a França, inquisitorial a Estats Units de Nord-Amèrica, hitleriana a Alemanya, mussoliana a Itàlia, justicialista a l'Argentina, apriista a Bolívia, nacionalista a Formosa, militarista al Japó, franquista a Espanya. Desenvolupa al màxim el principi canaloònic: "República i Monarquia i Democràcia i Feixisme i Nazisme i Franquisme i Militarisme i Pau i Guerra i Capitalisme!" I amb aquesta o altra forma i color, la burgesia monopolitza l'estat, explota la classe obrera i la nació.

En la nació, la burgesia és un cas que no és resignat a morir. Ha realitzat ja la seva missió històrica i el seu destí ineluctable és desaparèixer i morir, com varen morir la monarquia absoluta i el monopoli estatal de l'aristocràcia i el clergat d'abans la Revolució Francesa.

En la nació, la classe obrera és la força viva, ascendent. Ha de realitzar la seva missió històrica: construir una societat sense classes, sense explotació de l'home per l'home, d'un poble per un altre poble, i el seu destí ineluctable és ascendir, prendre l'Estat de mans d'una classe caducada.

La burgesia és la classe descendent i el proletariat la classe ascendent. La burgesia no pot prescindir dels obrers, per què del seu treball n'extreu poder i riquesa. I aquesta necessitat és el seu taló d'Aquiles. La classe obrera no solament pot prescindir sino que n'ha de prescindir de la burgesia, car ha d'anihilar tota mena d'explotació humana. I aquesta necessitat converteixen classe ascendent invencible. Són classes antagòniques i de destí contrari.

La burgesia és serveix de la nació. I la traeix, quan la nació contraria el seu interès de classe. La burgesia catalana, no va enlairar Primo de Rivera, el dictador que havia de disoldre la Mancomunitat. La burgesia catalana, no va recolzar en Lerroux i Gil Robles que havien de decapitar la Generalitat. La burgesia catalana, no va subvencionar els generals perjurs que havien de disoldre la Generalitat de Catalunya i sotmetre Catalunya al pitjor i més vergonyós esclavatge de la seva història. La burgesia catalana, no maldava avui per una simple restauració que, des del punt de vista nacional, no seria més que la continuació, potser menys humana, de la situació actual.

No existeix, doncs, la comunitat de destí dels nacionals d'una nació dominant o dominada i no alliberada del capitalisme.

Això no vol pas dir, però, que la burgesia i la classe obrera no puguin tenir, en casos concrets i en circumstàncies determinades, un interès comú.

En el nostre cas.

Ens interessa a tots l'anihilament del règim franquista, el més aviat millor. Interessa a la burgesia per raons que avui no hem d'escatir. Interessa a la classe obrera per totes les raons i encara que no més fos per defensar la que Franco, el provocador de guerra, anomena constantment. I aquest interès comú ens obliga a unir esforços, a al·liar nos per l'assoliment d'objectius concrets: liquidació del franquisme, restabliment de la República a Espanya i, en tant que catalans, i d'acord amb bascos i gallecs, exercici lliure del dret d'autodeterminació.

Car, en el moment actual, la unitat nacional dels catalans, la unitat dels pobles hispànics, no contradiuen els principis del marxisme-leninisme, si no que en són la conseqüència. Pel camí roborat de la llibertat, de la democràcia, arribarem a la Federació Democràtica de Repúbliques Hispàniques.

vida d' "rajas" dels innombrables inspectors que corresquen el comerç barceloní, és deixar dir: "vivim sota un règim de inquisició permanent". O que és poden preguntar, per a què s'autoritza primer i després refusa tota vegada la publicació d'una revista luxosa en català, o per què el bisbe Rodrigo permet la versió catalana de la pel·lícula "Judes" i s'hi refusa el vicadillo Acodo. O perquè no s'ha de parlar dels "Concejales" que han d'explicar, "con altura de miras" els negocis fabulosos de Muñoz Grande, ex-cap de la Divisió Azul i a l'esquerra de Franco.

Persegolles, tancateix, a les quals Franco respon amb cops de mall.

Per primera vegada, els "jerarques" sindicals han considerat necessari reunir-se en Congrés per a confirmar "urbi et orbi" que ells sols han de fer política i que els "empresarios", tècnics i obrers no més "han de produir, produir i produir". Congrés en el qual el primer "jerarca" va dir: "Hem de encontrar incomprendiones, sinas bores y obstáculos en nuestro empenio; incomprendiones en aquelles que, aun siendo nacidos en nuestro suelo, conviviendo con nosotros materialmente, no nos comprenden jamás por hablar lenguajes distintos, por tener mentalidad distinta y por considerar ellos que España se levantó un día, no para tener cuenta todo lo que trataba de hundirla, sino sólo para mantener viejas y caducas formas o para conservar sus posesiones o privilegios".

Per primera vegada Franco i Falange s'han vist obligats a passar una mena de revista de "fuerzas combatientes" per tal d'impressionar els conspiradors. I reuniren a "El Alto de los Leones", prop de Madrid, un "Congreso de ex-combatientes". Allí, els "jerarques" de primer rang varen ésser reconeguts per Franco. Allí, foren ratificats els "principios del Estado naciona-sindicalista" i la "gestura divina del caudillo". Allí, reptaren amb demagogia veritablement històrica els elements interiors que van rosegant, com els termites, els fonaments del règim.

Per primera vegada Franco i Falange, especulant amb la misèria dels treballadors i amb l'ambició patètica d'aconseguir un recolzament impossible, varen decretar el pagament extraordinari de 21 dies als obrers i d'una mesada a empesos i funcionaris. Pagament extraordinari que, a més, tenia dues finalitats: "castigar" una burgesia cada dia més rebeca i fer passar d'esperabulles dues mesures d'encariment de la vida: l'alça dels lloguers i de les tarifes elèctriques.

Naturalment, els termites no reposen. Sembla que, a la fi, els monàrquics han arribat a una conclusió: que Franco no vol restaurar la monarquia borbònica, que si Franco creia un "reino catòlico" no fou pas amb la intenció de posar-hi al cap ni a Joan ni a Pere, si no a ell mateix i els seus possibles herets: que el pensament profund de Franco no és restablir els Borbons, si no consolidar una nova dinastia: la franquista. I per què no? Els Borbons no varen foragitar els Austries? Els Napoleons no varen caçar els Borbons? Per què Franco no ha de reixir allí on Napoleó fracassà?

Els monàrquics, icebuts, amargats, enfutissats, han acceptat el repte i plantegen la qüestió central, la definitiva: és legítim el règim franquista? I la resposta fa la seva via. Franco és un usurpador, el règim franquista és il·legítim.

La resposta de Franco ha estat un altre cop de mall: la mobilització carlina de Pamplona. Allí, Franco va oremar les naves. Allí, Franco va descobrir el seu joc.

Mai com ara és pot aplicar a Espanya el vell adagi castellà: "no te fies del agua mansa".

Car uns i altres oblidem a qui, en definitiva, ho resoldrà tots els pobles hispànics.

..... N N N N N

AJUT A TREBALL.— Hem rebut les següents quantitats: G. Josep Miret, 2.000.- pessetes; G. Miquel Valdés, 1.600.- pessetes; G. Miquel Mestre, 1.334.- pessetes; Angelota, 100.- pessetes; Guimerà, 50.- pessetes; Mercè, 30, pessetes i Sirius 25, pessetes.

OBRES I PATRIOTES AJUNTEU-VOS.